

**Centenari de la inauguració de
l'Església de La Sagrada Família de Les Rodes
70 aniversari del dies natalis de Magdalena Aulina
Banyoles 10 de maig de 2026
Missa a l'Església de Les Rodes**

Estimats germans i germanes,

ens apleguem avui amb goig profund en aquesta església de Església de Les Rodes, en el sisè diumenge de Pasqua, dins aquest temps tan ple de llum i esperança que ens porta cap a la Pentecosta. Però avui la nostra celebració té un relleu especial: fa cent anys, el dia de la Candelera, s'inaugurava aquesta església dedicada a la Sagrada Família, on la Venerable serventa de Déu Magdalena Aulina havia iniciat deu anys abans, gairebé en silenci, una obra que naixia del cor de l'Evangeli: el servei a les noies pobres de Banyoles i, més concretament, d'aquest barri de Les Rodes. D'altra banda, divendres vinent farà setanta anys del seu *dies natalis*, és a dir, del seu traspàs.

Cent anys d'aquesta església, cent-deu anys de l'inici de la seva obra i setanta anys del seu traspàs. És un segle de gràcia, de lluita, de fidelitat. I tot començat amb una llavor petita, sembrada amb fe.

Les lectures que hem escoltat avui ens ofereixen una clau preciosa per entendre tant la vida cristiana com el testimoni de Magdalena Aulina. Jesús ens diu: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments... i jo prepararé el Pare, que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat». L'amor a Crist no és només un sentiment: és una forma de vida, una obediència confiada, una disponibilitat interior. I aquest amor mai no és estèril: es concreta en servei, en donació, en proximitat.

Això és el que va viure Magdalena Aulina.

Va néixer a finals del segle XIX, en una família cristiana senzilla, i ben aviat va sentir dins seu una crida profunda a consagrar-se a Déu enmig del món. Amb quinze anys, Magdalena llegí una biografia de santa Gemma Galgani, una noia italiana que morí amb vint-i-cinc anys a inicis del segle XX, tota ella entregada a la fe i a l'apostolat. En quedà fortament impressionada. A partir de llavors, esdevingué devota de la Galgani, i volgué seguir-ne l'exemple. El 1916 organitzà la devoció del Mes de Maria per als nens de Banyoles, a més d'un grup de catequesi a la parròquia. També sentí la vocació religiosa i pensà de seguir-la, però volgué fer-ho com a laica, igual que la Galgani. El 1922, fundà a Banyoles el Patronat d'Obreres, que combinava el

foment de la vida religiosa amb la formació humana i cristiana de les nenes i noies; oferia un lloc de recolliment i esbarjo per a les nenes a la sortida de l'escola o a les que no estaven escolaritzades, com també a les noies en sortir de la feina; especialment, per a aquestes s'oferia, a partir de quarts de vuit del vespre, classes d'alfabetització i formació professional, per augmentar les possibilitats de millorar-ne la vida. I és així com impulsà i col·laborà en la construcció d'aquesta església de la Sagrada Família a la Plaça de les Rodes, que fou el centre de l'activitat de catequesi del grup i hi organitzà un programa d'alfabetització. Poc després, amb donacions de famílies benestants, s'adquirí una casa on s'instal·là una residència i escola per a joves obreres a la que anomenà «Casa Nostra»; el 1929 s'hi començaren a fer classes diürnes i nocturnes i cursos de formació a l'estiu, amb una plantilla de catorze persones. El juliol de 1933, s'hi obrí un dispensari mèdic.

Per dur a terme aquestes tasques, des de 1931, la Venerable serventa de Déu Magdalena Aulina i algunes de les noies que compartien el seu ideal de vida i d'apostolat començaren a viure en comunitat. El 1933, tres d'elles pronunciaren vots privats de castedat, pobresa i obediència. Però fixeu-vos que la venerable Magdalena Aulina organitzà el seu apostolat no en un convent tancat, sinó en la vida ordinària, allà on la gent viu, pateix i espera. Aquesta intuïció, que avui ens pot semblar més familiar, en aquell temps era nova, arriscada, fins i tot incomprendible per a molts.

Magdalena Aulina no ho va tenir fàcil.

D'entrada, hi havia incomprensió. No tothom entenia què feia aquella dona jove, sense hàbit religiós, movent-se entre les cases, buscant noies, parlant amb famílies. Alguns la miraven amb desconfiança. Altres pensaven que era una iniciativa poc realista. Fins i tot en l'àmbit eclesial, la seva proposta — viure la consagració enmig del món, sense formes visibles tradicionals— no sempre era fàcil d'acceptar.

També hi havia precarietat material. No tenia recursos abundants. El que feia, ho feia amb pobresa, amb confiança en la providència. I això volia dir començar moltes coses sense garanties humanes.

I, encara més, hi havia la dificultat interior: la incertesa, el cansament, la possible sensació de solitud. Tota obra que neix de Déu passa per la prova. I ella no en va quedar exempta.

Però és aquí on la seva fe es fa gran.

El pensament espiritual de Magdalena Aulina i Saurina es pot sintetitzar en unes idees clau molt pràctiques i orientades a la vida quotidiana. És el que

avui, en aquest centenari d'aquesta Església en podríem treure per a la nostra pròpia vida cristiana i eclesial. Ho resumiré molt breument en sis punts. Podreu veure com es tracta d'intuïcions extremadament actuals per a la nostra Església d'avui:

1. Santedat en la vida ordinària

No cal apartar-se del món per viure plenament la fe. La santedat es troba en les tasques diàries, el treball, la família i la vida parroquial. És allò que deia el papa Francesc quan parlava de «la santedat de la porta del costat» (*Gaudete et exsultate*).

2. Apostolat des de dins del món

Va impulsar una forma de vida consagrada sense convent: estar presents en la societat per transformar-la des de dins, especialment a través de la parròquia. Això, com he dit, en aquell moment eclesial li va comportar moltes incomprendions, fins a la publicació l'any 1947 de la Carta Apostòlica *Provida Mater Ecclesia*, del papa Pius XII, que donava carta de ciutadania als anomenats Instituts Seculars.

3. Centralitat de la parròquia

La parròquia és el cor de la vida cristiana. És la llar de la fraternitat cristiana. Cal revitalitzar-la amb formació, catequesi i implicació activa dels fidels. La parròquia ha d'esdevenir una llar que complementi la mateixa família. No en va, es va dedicar aquesta Església a la Sagrada Família, perquè l'Església ha d'esdevenir una llar familiar, a imitació de la família de Jesús. I la família ha d'esdevenir una Església domèstica, com afirmarà el Concili Vaticà II, recollint una rica tradició.

4. Formació espiritual i doctrinal

Magdalena Aulina donava molta importància a formar bé les persones, no només en coneixements religiosos sinó també en vida interior i coherència de vida. Naturalment, a més de la formació humana: d'aquí les classes d'alfabetització i de catequesi que va començar en aquest mateix lloc. Una adequada formació religiosa i doctrinal cristiana havia de ser l'eina de la mateixa promoció i transformació social. Magdalena Aulina va fer vida allò que afirmarà anys més tard el Concili Vaticà II, en la Constitució pastoral sobre l'Església en el món, quan parla de l'ateisme: «El missatge [cristià] en lloc d'empetir la persona humana, infon llum, vida i llibertat per al seu progrés», perquè «el remei a aplicar a l'ateisme s'ha d'esperar tant de l'exposició adequada de la doctrina de l'Església, com de la vida íntegra d'aquesta i dels seus membres» (GS 21).

5. Paper actiu de la dona

Va defensar que la dona havia de tenir un paper protagonista en la vida de l'Església, especialment en tasques educatives i pastorals. És a dir, no fent simples tasques de manteniment o merament devocionals, sinó portant una vida activa en la mateixa pastoral i en la realitat de les parròquies. I això, naturalment, va esdevenir quelcom molt avançat per a la seva època, en una ciutat de Banyoles de postguerra, conservadora i merament clerical.

6. Espiritualitat senzilla i accessible

El seu estil no era complicat ni elitista: proposava una relació amb Déu directa, concreta i viscuda en el dia a dia. Per aquest motiu, subratlla, al mateix temps, la unió amb Déu i l'acció social. És a dir, no separa contemplació i acció: la pregària ha d'alimentar el servei, i el servei ha de néixer de la vida interior.

En conclusió, Magdalena Aulina va destacar per:

- Promoure una espiritualitat **accessible i pràctica**, centrada en la vida quotidiana.
- Donar un paper actiu a la dona dins la vida i la pastoral parroquial.
- Impulsar la formació religiosa com a eina de transformació social.

Magdalena Aulina no es va aturar davant les dificultats. Per què? Perquè tenia clar qui l'havia cridat. Perquè vivia profundament unida a Crist. Perquè confiava en l'Esperit Sant, aquest «Defensor» de què parla Jesús a l'Evangelí d'avui.

I així, pas a pas, amb paciència evangèlica, va anar construint una presència. No només ajudava materialment. Sobretot acompanyava, educava, dignificava. Feia sentir a aquelles noies joves que eren estimades, que tenien valor, que Déu les mirava amb amor.

En el fons, feia realitat una altra paraula de Jesús que avui a l'Evangelí ha ressonat amb força: «No us deixaré orfes». Magdalena esdevé signe d'aquesta presència de Déu que no abandona, que es fa propera a través de persones concretes.

La primera lectura ens mostrava una Església en discerniment, oberta a les novetats de l'Esperit. No tot estava clar; hi havia tensions, com també vam escoltar a la primera lectura de diumenge passat. Però la comunitat escolta, dialoga, i decideix: A la lectura d'avui decideix enviar Pere i Joan a Samaria. I tots aquells nous creients rebien l'Esperit Sant. I, al final, la mateixa comunitat

podrà dir: «Hem decidit l'Esperit Sant i nosaltres...». Aquesta expressió és preciosa. Vol dir que l'Església camina quan es deixa conduir per l'Esperit Sant!

Magdalena Aulina va viure així. No tenia un pla tancat. Tenia una disponibilitat oberta. Va saber llegir els signes del seu temps i respondre amb creativitat. El que avui coneixem com l'Institut Secular de les Operàries Parroquials neix d'aquesta docilitat a l'Esperit, d'aquesta manera de fer Església des de dins, des de la parròquia, des de la vida quotidiana. Però també amb pas ferm i dreturer.

I la segona lectura ens donava un altre tret fonamental. Ens deia: «Doneu raó de la vostra esperança, però amb dolcesa i respecte». Quina descripció més adequada de la seva vida! No imposava. No feia soroll. Convencia amb la vida. La seva autoritat era l'amor, la coherència, la constància.

Estimats germans i germanes, avui no celebrem només una efemèride. Celebrem una fecunditat espiritual que continua.

I aquesta memòria ens interpel·la.

Perquè també avui hi ha «noies pobres» —potser no sempre en el sentit material, però sí en el sentit afectiu, espiritual, relacional. Hi ha solituds, fragilitats, vides desorientades. Hi ha perifèries noves que demanen presència cristiana.

La pregunta és: qui hi anirà?

Potser nosaltres pensem que no estem preparats, que no tenim prou força, que les dificultats són massa grans. Magdalena Aulina també les tenia. I tanmateix, va començar.

Potser el que Déu espera de nosaltres no són grans projectes, sinó petits passos fidels. Una mirada atenta. Una paraula d'esperança. Un temps dedicat a algú. Una disponibilitat concreta en la vida parroquial.

Jesús no ens demana èxits. Ens demana amor. I ens promet l'Esperit.

Que aquesta celebració ens ajudi a renovar la nostra fe en aquesta presència de Déu que no ens abandona. Que ens faci més sensibles a les necessitats del nostre entorn. Que ens doni coratge per sortir de nosaltres mateixos.

I que, mirant el testimoni de la Venerable serventa de Déu Magdalena Aulina, aprenguem que la santedat no és fer coses extraordinàries, sinó viure l'ordinari amb un amor extraordinari.

Que l'Esperit Sant, Defensor i guia, continui obrant en aquesta comunitat parroquial de Banyoles. I que nosaltres sapiguem dir, amb la vida: el Senyor és viu, i camina amb nosaltres.

Amén.